

ПРЕС КЛИПИНГ

24-25. март 2012.

НАСЛОВИ

- Минималац сања 300.000 радника;(стр.2)
- Пензија друга плата у кући!;(стр.4)
- Радници штрајковима све чешће траже своје;(стр.6)
- Грујић: Пољопривредници ће поново блокирати Војводину;(стр.7)
- Без напретка у преговорима радника и пословодства "Желвоза";(стр.8)
- Тадић на отварању фабрике Купертајерса у Крушевцу;(стр.9)
- Скочиле уплате пензионих доприноса;(стр.11)
- Држава Србија и није тако лош газда;(стр.12)
- Модел по мери капитала кобан за запослене;(стр.14)
- Без посла 2.700 економиста, 400 лекара и зубара...;(стр.18)
- Лидери беже од одговорности за плате, пензије, отказе?;(стр.19)
- Без посла остаје 600 људи?;(стр.20)
- Радници тужили министра Ђирића и Љајића;(стр.21)
- Прете колективним самоубиством;(стр.23)
- Оптужују власника за наручен стечај;(стр.24)
- Меркатор-С и Синдикална организација потписали нови Колективни уговор;(стр.25)

Минималац сања 300.000 радника

Сандра БУЛАТОВИЋ

Најмања загарантована зарада у Србији ће од априла бити 20.010 динара. Али, око 157.000 запослених не прима ништа или мање од лимита, а ту треба додати и оне који раде на „црно“

НАЈМАЊА загарантована зарада у Србији ће од априла бити 20.010 динара, око 2.250 динара већа него до сада. Иако су први пут код усвајања нове минималне цене рада у Србији превазиђена очекивања и синдиката, ово провећање тешко да ће поправити стандард најмање плаћених грађана. С друге стране, већем минималцу нема разлога да се радују ни стотине хиљада оних којима ни тај праг није загарантован.

Процене послодаваца кажу да најнижу зараду у Србији прима око 142.000 радника. Оно што забрињава је податак да се њихов број из месеца у месец увећава за око 8.000 људи. Иако та примања не покривају ни минималну потрошачку корпу, у Србији је најмање 300.000 људи којима је и ова цифра недостижна.

Први међу њима су радници који на крају месеца не примају - ни динара. Званична статистика каже да је у таквој ситуацији најмање 55.031 грађанин наше земље. Мање од 15.000 динара прима најмање 38.829 запослених.

- Наши последњи подаци, с краја прошле године, показују да око 157.000 радника прима плату мању или око „минималца“ - каже Љубан Жигмунд, економиста Савеза самосталних синдиката Србије. - Ни динар не добија 55.000 грађана, још 38.000 мање од 15.000 динара, а 48.000 добија до 20.000 динара. Овој групи ваља припојити и армију људи која има неки додатни посао, а за који прима мање од „минималца“.

КОВЕРТЕ У ЉИГУ ПОДАЦИ о висини јануарске зараде у Србији показују да су произвођачи одевних предмета на почетку ове године примали свега 16.484 динара, што је око 1.300 мање од још важећег „минималца“. Када се гледа просек по општинама и градовима, јануарски подаци показују да у Љигу нема радника који је примањима сустигао минималну загарантовану зараду, јер је просек - 14.806. Тако је и у Меровини, где је просек 17.490 динара.

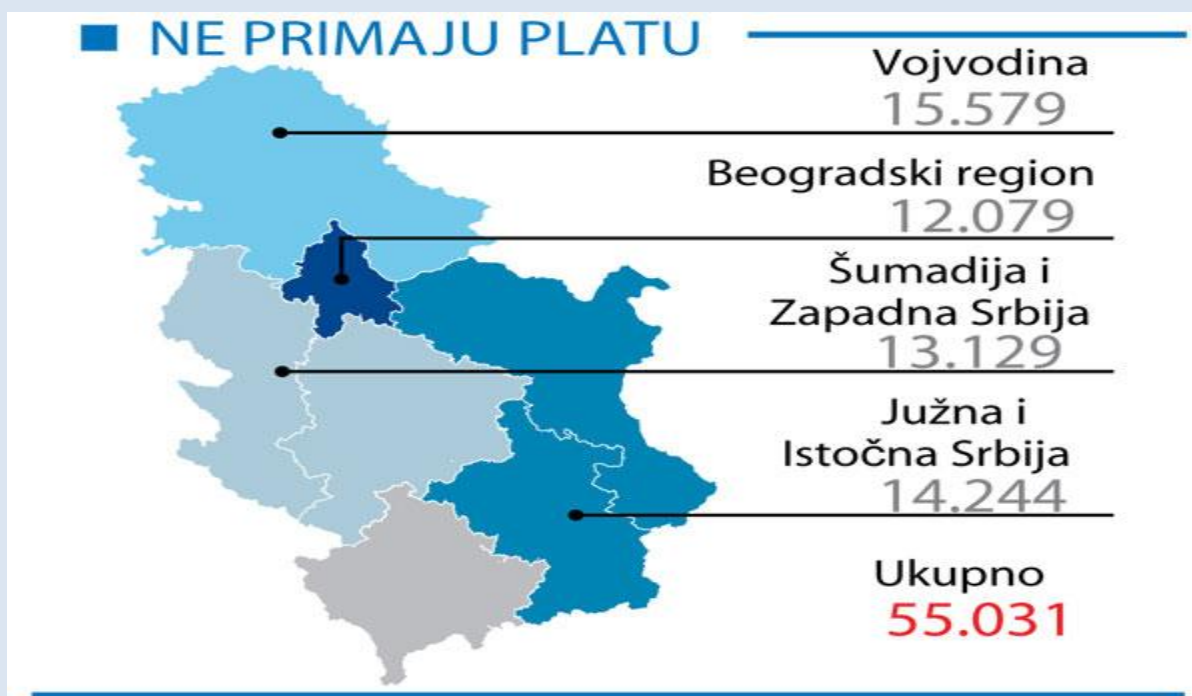
Иначе, са зарадама је најгора ситуација у прерађивачкој индустрији, јер тамо чак 20.000 радника званично не прима ништа. Међу њима је најтеже текстилцима и запосленима у дрвној индустрији. Ни 8.000 грађевинара не прима ништа. Те гране су заступљене и међу онима који примају нешто, али мање од загарантоване зараде. Нижа примања су и у неким гранама металске индустрије.

Произвођачи текстилних артикала у Србији зарађују у просеку 22.702 динара, што је непуних 60 одсто републичког просека за прерађивачку индустрију. Коју хиљаду више, показује статистика, примају произвођачи гардеробе.

- Проблем је, међутим, и редовност у исплати личних доходака због презадужености предузетника када су давања држави по среди - објашњава Весна Васиљевић, секретар Удружења за индустрију текстила ПКС. - Дуговања су енормна и има их и на локалном, и на покрајинском, и на републичком нивоу.

Нажалост, тек је предизборна грозница била разлог да о њима почне отворено да се говори. Плате ће бити тако мале све док главна компаративна предност Србије буде јефтина радна снага.

Оног трену када се створе услови да се поради на већој конкурентности наше привреде, тако што ће се смањити давања држави, стимулисати већа улагања у производњу и радну снагу - и ситуација ће бити боља.

Ван званичне статистике су сви запослени у „сивој“ и „црној“ зони. Грубе процене кажу да их је најмање пола милиона, а макар трећина не успе од послодавца да извуче ни „минималац“.

Да ће од априла примати више, у Србији су, тако, сигурни само запослени у јавном сектору. Колеге из приватног дела, упозоравају економисти, могу да остану и без посла.

- Основни разлог повећања минималне зараде у Србији није побољшање положаја радника - сматра економиста Александар Стевановић. - То је начин да се повећа зарада запосленима у државној администрацији, јер је већина коефицијената везана за њу.

Али, њено повећање у пракси значи пад броја запослених. Без посла би могли да остану управо они радници у реалном сектору који примају минималац.

Уместо запослени да ради за 180 евра, сада неће радити за 200 евра или ће прећи у „сиву“ зону. Тиме држава губи порезе и доприносе.

ДАЛЕКО ЈЕ КОРПА

КО зарађује минималац, макар и овај повећани, не може да сустигне минималну потрошачку корпу. Она, додуше рачунана у септембру, кошта 29.648 динара. А колико је издашна довољно говори да за храну трочлане породице током месец дана предвиђа - 13.758 динара. Образовање у њој носи 110 динара, а ресторани и хотели 222 динара.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.239.html:372241-Penzija-druga-plata-u-kuci>

Пензија друга плата у кући!

Д. МАРИНКОВИЋ - М. СПАСЕНОВ

Просечна породица у Србији све више се ослања на примања најстаријих чланова, јер су зараде запослених све мање и нередовније. Чек из ПИО фонда пуни 35 одсто кућног буџета

ЖИВИМ са сином школарцем и мајком. На алиментацију од оца мог детета не могу да рачунам, јер је изгубио посао пре неколико година. Имам плату од 35.000 динара, али нам то потраје максимално две недеље. Да мајка нема пензију, буквално бисмо гладовали. Живимо у стану мојих родитеља, јер на још један кредит не смем ни да мислим. Задужени смо до гуше. Рате су нам из месеца у месец све веће, а примања све тања.

Управо домаћинство Београђанке Милене Д. слика је наше просечне породице, коју статистика користи за осликавање стандарда. У кругу породице су три члана, а пре само десетак година

било их је четири. Уз мајку и оца, запослених, било је и двоје деце. Сада се наша куповна моћ мери према породици која има једног запосленог, једног пензионера и једног издржаваног члана.

Застрашује податак да у месечним приходима сваке породице расте учешће пензија, а опада удео плата. Тренутно је у просечној српској породици готово изједначено учешће примања најстаријег члана и запосленог. То показује да се све више ослањамо на примања најстаријих.

СЕВЕР - ЈУГ СТРУКТУРА потрошње просечног домаћинства разликује се од региона до региона. Тако житељи јужне и источне Србије на исхрану одвајају готово половину прихода - 48,9 одсто. У Београду се одваја 45,6 одсто, у Шумадији и западној Србији 41,8 одсто, а у Војводини најмање - 37,1 одсто. На југу се, међутим, мање одваја за транспорт, рекреацију и културу, образовање...

Највећи удео у укупним приходима српских домаћинстава чине зараде из редовног радног односа - 40,4 одсто. Пре само годину дана зараде су у породичној каси учествовале са 45,6 одсто. Пензије тренутно чине 34,2 одсто укупних примања. Чек од пензија донедавно није попуњавао ни 30 одсто кућног буџета.

- Нажалост, расте учешће пензија у кућном буџету, а смањује се удео плата - каже економиста Владана Хамовић. - То је последица растуће незапослености, млади и радно способни губе посао или раде за скромне плате. Просек зарада од 37.000 динара све говори, а велики број људи има и много мање. Тако долазимо у ситуацију да су нам пензије, без обзира на то колико мале биле, једини сигуран извор прихода у породицама.

Домаћинства у Србији имала су у последњем кварталу лане месечне приходе, просечно, од 53.984 динара. Анкета о потрошњи домаћинства показује да породице на располагању имају од 42.491 до 63.656 динара. Најскромнији приходи су на југоистоку земље.

Подаци о месечним приходима и потрошњи у Србији, добијени анкетом међу 1.142 домаћинства, показују и из којих извора стижу приходи. Уз плату и пензију, остатак чине примања ван радног односа, социјална примања, она из иностранства... Око три одсто српских породица преживљава захваљујући помоћи рођака са села, а 1,1 одсто њих од дотација из иностранства.

У Војводини и Шумадији добар део прихода долази од пољопривреде, док је тај прилив у Београду не приметан. Домаћинства у Војводини имала су велики удео потрошачких и инвестиционих кредита у укупним месечним приходима. Док у њиховим приходима кредити учествују са 4,3 одсто, на југу Србије приходи од позајмица чине само 0,4 одсто кућног буџета.

Беспарица је натерала многе грађане Србије да се сете својих рођака са села. Једино тако многи успевају да оставе напуне поврћем, а замрзиваче месом. Статистика каже да „натурални“ приливи у буџету домаћинства чине просечно 5,4 одсто, али искуство показује да се готово читави градови на југу наше земље ослањају и зависе од - села.

Тако преживљавају многе породице у јужним и западним деловима Србије. Управо у најсиромашнијим крајевима земље. Званични подаци о натуралној потрошњи, која бележи раст последњих година, показује и да своје потребе домаћинства често „крпе“ разменама.

- У Београдском региону натурална размена заступљена је са свега 1,2 одсто, док је готово осам пута већа у западним крајевима земље, где достиже 9,5 одсто, колико је у Шумадији и региону западне Србије - кажу у Заводу за статистику Србије. - У Војводини тај удео износи 4,4 одсто.

„Дотације“ од пољопривреде увек су биле ослонац многих породица. Све учесталије враћање оваквом „пуњењу“ фрижидера последица су велике немаштине и незапослености.

Просечно српско домаћинство безмало половину месечних прихода, коју чине највећим делом једна плата и једна пензија, издваја за храну. Учешће хране у трошковима српске породице износи 42,7 одсто, док је у развијеним земљама између 10 и 15 процената.

Владимир Божанић, начелник Одељења анкетног истраживања у Републичком заводу за статистику, каже да је земља толико сиромашнија колико је учешће хране у укупним трошковима веће.

- Од почетка кризе 2008. године до данас структура потрошње просечног српског домаћинства значајно се променила - објашњава Божанић. - Људи морају најпре да задовоље потребе за храном, па су принуђени да се одричу осталог у корист набавке основних намирница. То је и очекивано, јер су плате остале више-мање исте, а трошкови и цене расту. У последњем кварталу прошле године на личну потрошњу породице су месечно издвајале, просечно, 49.699 динара, а само за храну и пиће одлазило је 21.241 динар.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.290.html:372265-Radnici-strajkovima-sve-cesce-traze-svoje>

Радници штрајковима све чешће траже своје

Биљана СТЈЕЉА

Протести у прошлој години били масовнији него раније, а већина захтева испуњена. Незадовољство на улицама лане показало чак 60.000 радника

НАЈМАЊЕ 60.000 радника је лане своје незадовољство исказало на улицама, што је чак 34.000 више него годину раније. А ни ова сезона није почела тихо јер је до сада око 2.500 радника штрајковима тражило бољи живот. И мада се ови методи не допадају ни држави ни послодавцима, извесно је да „пале“ јер је 90 одсто запослених, на крају, добило оно што је тражило.

- Упркос томе што је држава сиромашна, штрајкови и протести су доказали да пара, ипак, има јер су већини радника, уз мање или више муке, испуњени захтеви - оцењује Олга Кићановић, из Агенције за мирно решавање радних спорова. - То је још један доказ да држава реагује само на притисак. Када су на улицама професори, лекари, полиција... нађе се начин за прерасподелу новца и њиме се угасе пожари. Али то све нас дугорочно и стратешки много више кошта.

Кићановићева додаје и да су најбројнији штрајкачи били из редова државне службе, управе, јавних предузећа, комуналци, путари... па је њихов послодавац, односно Влада Републике Србије, већини изашла у сусрет.

ОВОГОДИШЊИ ТАЛАС Ова година почела је са штрајковима запослених у јавним медијима, текстилним предузећима, енергетици, институтима, здравственим и

рехабилитационим центрима, предшколској установи, путевима... Примери најмасовнијих: Лесковац - Фабрика „Инкол“ 500 радника, Обреновац - 660 радника у ТЕНТ-у, Крушевац: 500 радника „14. октобра“...

С друге стране, незадовољни радници из привреде, који су се борили за своје заостала права, остали су углавном празних руку.

- Радници из приватизованих и реструктурираних предузећа су тражили оно што им годинама ускраћују. То су били протести гладних и осиромашених људи који се нису либили да себи секу прсте, штрајкују глађу, доводе свој живот у питање. А резултат су остварили само они најрадикалнији - додаје Кићановићева.

У Савезу самосталних синдиката Србије кажу да се највећи број захтева штрајкача односио на исплату зарада које су касиле месецима, понегде и годинама, затим на повезивање стажа, исплату јубиларних награда, потписивање колективних уговора, оверу здравствених књижица, смену директора, раскид приватизација...

- У 2011. је било 50 штрајкова. Организовани су у 33 предузећа, у 17 градова - анализирао је и Рајко Косановић, из СССС. - Окончан је два месеца касније након преговора са Владом.

<http://www.blic.rs/Vesti/Ekonomija/313711/Grujic-Poljoprivrednici-ce-ponovo-blokirati-Vojvodinu>

Грујић: Пољопривредници ће поново блокирати Војводину

Бета

Пољопривредници из Војводине поново ће блокирати путеве и кренути за Београд, ако Министарство пољопривреде до среде не одговори позитивно на њихове захтеве, рекао је данас један од лидера пољопривредника који су пролетос организовали сличне протесте Илија Грујић.

- Тражимо да се настави континуитет регресирања репроматеријала у производњи, са 14.000 динара по хектару, као и да Министарство пољопривреде коначно донесе Стратегију руралног развоја у Србији, јер је то услов да фармери могу да користе средства из ИПА фондова ЕУ - прецизирао је Грујић.

Према његовим речима, то је договорено на "спонтаном састанку" око 300 пољопривредника у Новом Саду који су се окупили око земљорадника који су током прошле године преговарали са Владом Србије.

Грујић је рекао да иза ових окупљања не стоји ниједна политичка странка, а ни било која асоцијација пољопривредника, већ пољопривредници који су незадовољни јер Министарство пољопривреде није испунило прошлогодишње захтеве.

Најавио је да је одређена шесточлана делегација за преговоре са министарством.

- Наша понуда је орочена до среде. Ако је не прихвате, у четвртак од девет сати блокираћемо прво локалне путеве, а потом ћемо тракторима кренути за Београд и овај пут нећемо одустати од тога - рекао је Грујић и додао да су пољопривредници већ пријавили блокаде за следећи четвртак ујутро.

Протести одржани током маја и јуна прошле године

Пољопривредници су крајем маја и почетком јуна прошле године пет дана блокирали путеве широм Војводине, а блокаде су уклонили након што су се са Министарством пољопривреде договорили о исплати субвенција. Тада је договорено да ће исплата субвенције од 14.000 динара по хектару, за посед величине до 30 хектара, бити завршена до краја 2011, а да ће субвенције за преосталих 70 хектара бити исплаћиване од 1. јануара 2012. године.

<http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/313649/Bez-napretka-u-pregovorima-radnika-i-poslovodstva-Zelvoza>

Без напретка у преговорима радника и пословодства "Желвоза"

Тањуг

На данашњим преговорима у смедеревском "Желвозу" није постигнут никакав напредак по питању захтева запослених о исплати отпремнине, јер осим протестног тима и представника појединих синдиката, нико од пословодства није присуствовао разговорима, изјавио је Тањугу један од радника у протесту Дејан Живковић.

Стотинак незадовољних радника смедеревског ремонтера шинских возила, више од две недеље протестује због неисплаћених отпремнина и зарада и неповезаног радног стажа.

Према речима Живковића, од стране пословодства није било никаквих понуда, нити су се видели са генералним директором Новицом Давидовићем.

- Осим извршног директора, нико није испоштовао договор да будемо у пуном преговарачком саставу и што пре решимо проблем - рекао је Живковић.

Протестни тим је због тога најужем градском руководству данас поднео захтев за организовање новог састанка са представницима локалне самоуправе.

- Тражимо да буду медијатори, да нам помогну да се изврши додатни притисак на пословодство "Желвоза" да се актуелни проблем реши - казао је Живковић.

<http://www.politika.rs/rubrike/Ekonomija/Tadic-na-otvaranju-fabrike-Kupertajersa-u-Krusevcu.sr.html>

Тадић на отварању фабрике Купертајерса у Крушевцу

КРУШЕВАЦ – У Крушевцу је данас отворена фабрика аутомобилских гума америчке компаније Купертајерс, што ће представљати инвестицију од 50 милиона долара и могућност за запошљавање 700 радника, а председник Србије Борис Тадић тим поводом је указао да се само одговорним радом свих, па и запослених у тој фабрици, брани свако радно место, свака инвестиција и будућност земље.

Тадић је, на свечаности којој су присуствовали председник компаније Рој Армс и амбасадорка САД у Србији Мери Ворлик, рекао да се у околностима кризе свуда у свету тешко долази до нових инвестиција, а поготово то није лако Србији, која претходних деценија није уживала углед стабилне земље за инвестиције.

„Када је Армс Управном одбору своје компаније предложио инвестицију у Србију, питали су га - зашто Србија. Када велике компаније предлажу место за инвестирање њих не питају зашто, а ми морамо и са тим да се боримо, због црне наслале осећања према Србији из претходних деценија”, подсетио је председник Србије.

Према његовим речима, протеклих година успело се у томе да се донекле промени слика Србије, а статус кандидата у ЕУ представља истовремено значи и статус кредибилитета земље.

„Ви сте то освојили. И стутс кандидата и ову инвестицију”, поручио је Тадић запосленима у новој фабрици.

Он је рекао да се ни по коју цену не сме одустати од тог пута, да би „генерацијама које долазе оставили бољу земљу, него што смо је затекли”.

Тадић је у том контексту апеловао на раднике да се посвете свом радном месту, јер само тако могу да га очувају и докажу да је инвестиција Купертајерса извесна инвестиција.

„Радници, за вас имам једну молбу: посветите се свом радном месту, јер тако ћете га очувати и тако ћете доказати да ова инвестиција са великим светским произвођачем гума представља извесну инвестицију. Само тако и ваше породице могу бити сигурне. Чување радног места је кључна ствар”, поручио је Тадић.

Он је указао да су времена у којим долази до ове инвестиције веома тешка и да неки инвеститори и одлазе из наше земље попут Ју Ес стила, и да је зато одговоран однос према радном месту од кључног значаја.

„Пет минута више на послу, виши ниво односа према радном месту...то је оно што је потребно. Бранећи ваше радно место, ви чувате Србију. Ми се боримо за радна места и са земљама у региону, али и у свету. На тај начин бранимо суверенитет земље, наша права, нашу културу”, истакао је Тадић.

„Ми не одустајемо. Сачуваћемо и 5.400 радних места у Смедереву”, поручио је он и додао да је јако поносан због тога што ће радници бившег Трајала од данас бити радници америчке компаније Купертајер, а та компанија - бити и српска.

Представници државе Србије и америчке компаније Купертајер потписали су у децембру прошле године оквирни инвестициони уговор, којим је предвиђено да та фирма у првој фази у Крушевцу инвестира више од 50 милиона евра и упусти седам стотина радника.

Уговор су у децембру потписали министар економије и регионалног развоја Небојша Ђирић и извршни директор компаније Купер интернешенал Харолд Милер, а потписивању су присуствовали председник Тадић, премијер Мирко Цветковић и америчка амбасадорка Мери Ворлик.

Америчка компанија практично је купила фабрику за производњу аутомобилских гума у оквиру крушевачког Трајала за 13 милиона евра, док ће остали део Трајала бити у заједничком власништву државе и садашњег власника, бугарске компаније Брикел.

Иако је изгледало да ће крушевачки Трајал бити запамћен по лошој приватизацији, потписивање уговора са Купертајерсом показало да то може бити трајно решење за крушевачко предузеће.

Купер је један од највећих светских произвођача гума за индустријска и теренска возила и аутомобиле, и има 60 постројења широм света и 13. 000 запослених.

После Гудјира је други највећи произвођач гума у САД.

Ворлик: Србија добар партнер инвеститорима

КРУШЕВАЦ – Амбасадорка САД у Србији Мери Ворлик изјавила је данас да отварање фабрике аутомобилских гума Купертајер представља сведочанство колико могућности пружа Србија страним инвеститорима и изузетан пример свих предности и потенцијала за још јачу и бољу трговинску сарадњу са Србијом.

„Знам колико значе нове инвестиције и радна места за економију Србије. Уверена сам да ће ова инвестиција допринети просперитетнијој будућности запослених и њихових породица, грађана Крушевца и Србије”, поручила је Мери Ворлик на отварању фабрике у Крушевцу.

Она је честитала председнику Србије Борису Тадићу и министру економсије Небојши Ђирићу и њиховим економским тимовима на успеху у довођењу ове америчке компаније и инвестиције у Србију.

Америчка амбасадорка је посебно истакла значај стратешког географског положаја Србије, али и значај чињенице да у Србији раде вешти и образовани радници.

Према њеним речима, Купертајерс ће успети да сачува 450 радних места у овој фирми, а планира и проширење и повећање радних места.

Ворлик је подсетила да је велики део средстава америчком УСАИД који је додељен Србији био усмерен управо на унапређење српског бизниса и његове конкурентности и побољшању пословне климе у Србији.

„Ово је изузетан дан и за вас и за нас”, закључила је Ворлик.

Тањуг

<http://www.politika.rs/rubrike/Ekonomija/Skocile-uplate-penzionih-doprinosa.sr.html>

Скочиле уплате пензионих доприноса

Драгана Калиновић

У прва два и по месеца ове године наплаћено је 50 милијарди динара, односно за око 1,9 одсто више прихода од доприноса за пензијско и инвалидско осигурање него што је било планирано, потврдила је јуче за „Политику” Драгана Калиновић, директор Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање.

– Очекивало се да степен наплате буде око 49 милијарди динара, али будући да је наплата изворних прихода била боља, мање смо повукли средстава из буџета за 3,2 милијарде неопходних за исплату пензија и осталих права из пензијског и инвалидског осигурања – објаснила је Калиновићева.

Овакве конкретне промене у резултатима наплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање врло су оптимистичне. Сви су изгледи, с обзиром на то да од почетка године није било знатног скока привредних активности који би допринео већој наплати доприноса, да је ово повећање и последица објављивања списка највећих дужника по том основу.

Порези и доприноси су, наглашава наша саговорница, јавни приходи ове државе и њихово плаћање не би смело да буде ствар личне савести послодавца, већ законска обавеза која се редовно измирује. Ако се не наплаћују, директно угрожавају финансирање пензија, здравствену заштиту и накнаду за незапослене. Дакле, што је наплата доприноса боља – виши су изворни приходи из којих се исплаћују поменута права.

Према финансијском плану за ову годину, приходи и примања Фонда износе 564,6 милијарди динара. За исплату пензија и осталих права из пензијског и инвалидског осигурања биће искоришћено 556,3 милијарде.

Ова средства, истиче Калиновићева, Фонд обезбеђује управо наплатом доприноса, и то тако што би 275,6 милијарди било наплаћено од привреде и непривреде, а 6,8 милијарди трансферима РФЗО и НСЗ. Преостали износ недостајућих средстава од око 49 одсто

представљају обавезе државе за социјална давања која иду преко Фонда и гаранција државе за исплату пензија из буџета.

– Ако желимо боље резултате наплате доприноса, неопходно је увести претходну контролу уплате доприноса, као некада у СДК и створити системске претпоставке за њено функционисање, на чему држава већ ради и надамо се добром исходу – закључила је Калиновићева.

Ј. Петровић

<http://www.politika.rs/rubrike/Ekonomija/Drzava-Srbija-i-nije-tako-los-gazda.sr.html>

Држава Србија и није тако лош газда

Српска банка је готово у потпуности у државном власништву, али ипак добро ради и потпомаже развој домаће привреде

Држава је уносом имовине вредне 13 милиона евра докапитализовала Српску банку и постала њен власник са 98 одсто удела у капиталу. Да ли је то предност или мана за банку, питали смо председника Извршног одбора Ивана Маричића, а он одговара – да та чињеница није хендикеп за Српску банку, јер ради и послује на тржишту по свим принципима комерцијалног банкарства. Прикупља штедњу и капитал плаћа као и све остале банке, а њено пословање изложено је свим ризицима на тржишту. Држава је ни од чега не може заштитити, нити јој је то потребно. То је посао професионалаца који је воде.

С каквим резултатом?

У последње две године билансна сума је са сто повећана на 180 милиона евра. Губитак банке 2009. био је четири милиона евра. Годину дана касније стигло се до добити од 100.000 динара. Лане, 2011. године, добит је била 2,4 милиона евра.

То је доказ, истиче Маричић, да држава не мора да буде тако рђав титулар као што се прича. И поред те чињенице банка не „прати” државне пројекте, јер за то нема финансијски капацитет. Менаџмент помно процењује ризик сваког будућег клијента. Да није тако наплата главнице не би била 90, а камата са 85 одсто успешности.

Маричић, ипак, признаје да данас није лако продати паре. Дошло је тешко време и за банкаре. Ни њима, каже, не може бити добро ако претежан део привреде грца у неликвидности или губицима. Зато Српска банка потпомаже развој малих, али и великих предузећа. И то оне најбоље – по производним и извозним програмима. – Ми смо мала банка. И сваки већи проблем може нам направити несагледиве тешкоће. Зато смо веома опрезни – наглашава наш саговорник.

Како то успева?

Једноставно, уверава нас Маричић. – Наши људи су готово свакодневно и физички у компанијама наших клијената. Седе код њих и оперативно раде на решавању свакодневних

проблема у пословању. Сагледавамо где још можемо да им помогнемо и предупредимо настајање тешкоћа.

По оцени првог човека Српске банке највећи проблем нашег банкарства, а самим тим и његове банке, јесте недостатак дугорочних извора финансирања. Више од 70 одсто извора у пасиви банака је на кратак рок са роком доспећа од 90 дана. С тим „врућим новцем” не могу се дугорочно финансирати инвестиције.

И, наравно, такав капитал има папрену цену. Просечне каматне стопе на пласмане у динарима су 24,16, а на индексирани у еврима 14 одсто. То су, по оцени Маричића, изузетно високи трошкови финансирања које мало фирми може да плати. Овим проблемом се, по њему, морају позабавити држава и централна банка.

Како?

Развојем финансијског тржишта. Нама су се, каже, банкарске позајмице свеле само на преконоћно „пеглање” минуса. И ничега више нема. Ни тржишта капитала ни тржишта новца. Велике банке вишкове новца „гурају” у државне хартије од вредности. Неће да лупају главу са привредом и осиромашеним грађанима. Пошто Српска банка нема вишкова пара она их у највећој мери, чак 86 одсто, пласира привреди, а остатак грађанима. Ни динар не иде у послове са државом и у њене папире.

То не би, каже на крају, радио и да има много више капитала од оног којим сада располаже. – Руководимо се етичким принципом, можда баш зато што смо државна банка, да што више пара усмеримо у предузећа која раде и која имају производњу и извоз. Задатак банака у овој кризи је да осмисле финансијске моделе којима ће помоћи привреди да стане на здравије ноге, а не да лагодно, што је такође легитиман интерес многих, купују и продају државне папире, а новац селе из динара у девизе и обратно, правећи ломове на нашем плитком девизном тржишту – закључио је Маричић.

Слободан Костић

Зашто не и развојна

На упадицу, да ли би се између речи Српска и банка могао „уденути” и појам развојна, јер држава спрема оснивање такве институције, Маричић каже да је тако нешто у надлежности, пре свега, Министарства финансија, али по њему таква трансформација његове банке није вероватна. Правила по којим раде праве развојне банке, попут Немачке развојне банке, сасвим су другачија од оних по којима послују комерцијалне банке. Почев од тога да су делимично измештене из монетарног система и надзора централне банке, преко тога да не скупљају штедњу и депозите. Развојне банке су директно укључене у финансирање великих инфраструктурних пројеката од националног значаја, док подршку приватном сектору обезбеђују посредством система пословних банака кроз суфинансирање или гарантовање класичних банкарских кредита, што има за последицу више дугорочних кредита по повољним каматним стопама. Истина је, каже Маричић, да држава има 98 одсто удела у Српској банци, али онаније нити може бити и развојна банка, јер прикупља штедњу грађана, држи депозите привреде и послује као свака друга комерцијална банка у конкуренцији са 33 домаће банке.

Приватизација у Србији спроведена у протеклих десет година однела око пола милиона радних места

Модел по мери капитала кобан за запослене

У протеклих десетак година у Србији је спроведен опсежан процес приватизације, а да је он био и успешан мишљења су само државни званичници, али никако и стручна јавност и грађани.

Аутор: Гојко Влаовић

На презентацији Агенције за приватизацију, њен директор Владислав Цветковић оценио је да је својинска трансформација друштвених предузећа у Србији имала позитивне ефекте на економију земље. Према његовом мишљењу позитивни ефекти приватизације су раст прихода у предузећима у приватном власништву за 69 одсто и имовине за 47 одсто.

Наглашен је и податак да је у протеклих десет година од продатих око 2.350 предузећа на задовољавајући начин приватизовано њих 1.638, а успехом се сматра и сума од две милијарде евра коју је државни буџет инкасирао продајом друштвених фирми.

Међутим, не само тајминг одржавања презентације, а она је заказана у освит предизборне кампање, већ и неки подаци изречени на том скупу, указују да прича звана приватизација у Србији није ни мало ружичаста. На то указује фрапантна чињеница да је чак једна трећина приватизација у Србији била неуспешна, односно раскинут је сваки трећи купопродајни уговор. Оно што се најчешће дешавало је то да нови власници не учине ништа на покретању производње и да раднике оставе без посла и плата. Лишена било какве перспективе та предузећа су враћена под окриље државе.

Несолидни купци

Оно што је симптоматично је то да приватизационе уговоре нису кршили само власници који су на сумњив начин дошли до свог капитала, већ и неке реномиране светске компаније које се и данас виде као пожељни потенцијални пословни партнери. Најочитији пример је компанија индијског милијардера Лакшмија Митала која је упропастила краљевачку фабрику Магнохром купљену 2006. године. Због непоштовања договорених обавеза Агенција за приватизацију поништила је уговор о куповини. С обзиром на све изречено у вези понашања Митала у случају Магнохром, прилично је чудно што поједини кругови у Србији сматрају да би управо тај Индијац могао да буде спасоносно решење за Железару Смедерево која након одласка америчког Ју ес стила грозничаво тражи купца. Поставља се сасвим логично питање: ако већ једном није испоштовао обавезе које је преузео у приватизацији, зашто би их испунио и други пут.

Податак да на приватизацију, са великом неизвесношћу да ли ће наћи купца, чека чак 537 фирми које су неуспешно нуђене на продају или су у реструктурирању је још једна изузетно узнемирујућа чињеница, коју званичници „заборављају“ да наведу. Прећуткује се и да су продуктивност и повећање прихода у већини случајева ефекат отпуштања радника а не бољих пословних резултата. Исто тако, „под тепих“ се гура и то што су у Србији, због ефеката светске економске кризе, пропале и неке приватизације којима се држава дичила. Типичан случај је већ споменути Ју ес стил, који је на прве назнаке књиговодствених губитака у Србији „дигао сидро“ и препустио железару држави.

Јељцинов модел

Оно што на презентацији Агенције за приватизацију ником није пало на памет да каже, јесте и крајње неповољан податак да је у процесу приватизације без посла остало пола милиона људи, односно да је у приватизованим друштвеним предузећима угашено 75 одсто радних места. Права и плате радника су, наравно, знатно смањене. Све набројано показује да је владајућа елита погрешно проценила да ће приватизацијом решити функционисање привреде. Међу неолибералима омиљена доктрина Адама Смита, утемељивача слободног тржишта, у пракси се суочила са изузетно комплексним проблемима. Политичка филозофија Карла Маркса и Фридриха Енгелса о противуречности производних снага и производних односа економистима је почетком деведесетих звучала као реликт „реакционарне прошлости“, међутим, у ери светске економске кризе критика модела слободне конкуренције и безусловне приватизације је све убојитија. Евидентно је да је преузимање модела „тоталне“ приватизације коју је тако радо у Русији примењивао економски тим Бориса Јељцина, а неки од наших стручњака за приватизацију су се учили управо на том моделу, био врло неуспешан и погубан економски експеримент. Управо су ефекти овако бруталне приватизације на власт у Русији устоличили Владимира Путина, који је задобио симпатије грађана демагошки и популистички се супротстављајући том процесу који је спроводила администрација чији је члан и сам претходно био. Доказ о краху „тоталне“ приватизације која је подразумевала прелазак државних привредних гиганата у руке привилеговане технократске мањине (из које је настала „каста“ руских тајкуна) је да су са политичке сцене те земље збрисани представници неолибералног економског концепта. Путин је, између осталог, управо захваљујући моделу државног капитализма који развија као алтернативу неолиберализму, успео да на политичкој сцени узме примати над про-западним либералима, али и над комунистима Генадија Зјуганова који се залажу за стари совјетски социјалистички модел.

Ваучери и радничко акционарство

У Србији се пре десетак година са подсмехом гледало на предлоге за такозвану ваучерску приватизацију, односно на залагање за радничко акционарство. Такав приступ је изједначаван са конзервативизмом. У међувремену се показало да неолиберални концепт транзиције није донео нарочиту вајду држави, а још мање онима који живе од свог рада. Корист је извукла само мањина која се баснословно обогатила. И сам директор Агенције за приватизацију је на поменутом скупу истакао да треба тражити нове начине за проналажење купаца предузећа која још увек нису приватизована. Међутим, из редова владајућих структура али ни из опозиционих странака, не стижу идеје и предлози за нове моделе својинске трансформације који би били успешнији од постојећих. Радничко акционарство као могуће решење очито није у идеолошкој моди. Од партија деснице и центра, без обзира колико популистички биле оријентисане, и не треба очекивати да оживе такве идеје. За њих је либерални капитализам ипак све и свја. Чак и социјалдемократским партијама радничко акционарство звучи сувише „комунистички“.

Објективна ситуација у којој се налази српска економија намеће потребу стварања новог политичког облика организовања који се у Европи дефинише као демократски социјализам, а који са симпатијама гледа на радничко акционарство али и на кинеску варијанту Лењиновог НЕП-а, која „миксује“ планску и тржишну економију. Такве опције у Србији још увек нема, али је извесно да алтерглобалистички покрети попут „99 одсто“, као и неке радничке и социјално оријентисане грађанске организације представљају њену претечу.

Тезу владајуће номенклатуре да су, генерално гледано, ефекти спроведене приватизације у Србији позитивни, стручна јавност категорично одбацује.

Шта чека неприватизоване

Љубодраг Савић, професор Економског факултета у Београду, такође сматра да, када је реч о процесу приватизације, Србија нема чим да се похвали.

- Цифра од две милијарде евра колико је инкасирао државна каса од приватизације у Србији је изузетно ниска. Као показатељ да је то тако треба узети у обзир да је та сума вишеструко нижа него што је буџет зарадио од приватизације у Хрватској. Пример који потврђује ту тврдњу је и податак да је Румунија само од приватизације једне банке инкасирао 3,5 милијарди евра. Према томе, сума која се код нас приказује као успех је у сваком погледу далеко од тога. Код нас је свака трећа приватизација доживела неуспех, док је тај проценат у земљама које су пре нас ушле у транзицију био знатно нижи, не већи од 15 одсто. Процес приватизације је доживео тотални неуспех и ако га посматрамо кроз призму, нивоа индустријске производње, запослености и извоза. Тако, подаци говоре да је 2008. године пре почетка светске економске кризе ниво индустријске производње у Србији достигао тек 50 одсто од оног који је имао 1990. године. Запосленост је на нивоу од три четвртине коју смо имали 1990. а извоз је двоструко нижи него што је био те године. Дакле, када се узму у обзир сви ови параметри нема разлога за задовољство - истиче проф. Савић.

Професор Савић није велики оптимиста ни кад је реч о остатку неприватизоване привреде.

- Не видим могућност да се за предузећа која још увек чекају на купца примени неки нови модел приватизације. Сувише је касно за то. Наиме, успешно су продате само она предузећа која су добро радила и као друштвена. Реч је о предузећима која су имала или монополски или привилегован положај. У Србији успешно раде цементаре, млекаре и дуванска индустрија, а сви они су добро радили и пре приватизације. Предузећа која нису приватизована имају шансе да преживе само у случају да је држава заинтересована за неко од њих. Остала дефинитивно немају никакву шансу да преживе на тржишту - закључује Савић.

Ранка Савић: Синдикалци признају грешку

- Не слажем се са оним што је изрекао директор Агенције за приватизацију. Све је то речено у предизборне сврхе. На жалост ми, синдикалци, смо својевремено прихватили модел приватизације који су понудили политичари и тиме начинили грешку. Ствари могу да се поправе и мислим да је право решење у развијању радничког акционарства. У случају да држава заиста хоће да помогне предузећима у невољи и да их спаси пропадања, решење је у томе да их стави на ноге а потом преда на управљање запосленима, кроз радничко акционарство. То је нешто на чему ми сада инсистирамо - истиче Ранка Савић, председница Асоцијације слободних и независних синдиката Србије.

Срећко Михајловић: Перфидно спроведена пљачка

Социолог Срећко Михајловић наглашава да нема ниједну реч похвале за процес приватизације у Србији.

- Ништа добро не мислим о приватизацији. Проблем је у томе што политичка елита у Србији није искористила позитивна решења која су у процесу транзиције примењивана у другим земљама. Код нас је форсиран неолиберални приступ решавања привредних проблема који се показао као лош и контрапродуктиван. Исто тако треба нагласити да приватизација не може сама по себи да буде довољан фактор развоја привреде једне земље - истиче Михајловић.

Он наглашава да је проблем и у томе што на политичкој сцени Србије не постоје политичке опције које баштине другачији приступ од постојећег када је реч о приватизацији. Такође, наводи Михајловић слична је ситуација на том плану када је реч и о синдикатима и свим осталим друштвеним субјектима у земљи.

Бранко Павловић: Зашто на изборним листама нема предводника приватизације

Приватизациони саветник Бранко Павловић сматра да су резултати приватизације потпуно негативни.

- Ако се занемаре приватизована предузећа која добре резултате постижу на основу монополског положаја и узму у разматрање она која немају привилегован положај, добија се сасвим другачија слика која показује потпуни промашај модела који је примењиван код нас. У Србији је приватизација тако организована како би се омогућило страним компанијама да купе све оно што је вредно. У потпуности је одбачен „инсајдерски“ модел приватизације, који подразумева да већи део акција добију грађани или запослени у тим предузећима. Ако властодршци заиста мисле да је приватизација била успешна, због чега онда на своје изборне листе не ставе оне који су предводили процес приватизације. Било би заиста занимљиво видети како би гласачи реаговали на тако нешто и колико би носиоци власти у том случају уопште добили гласова на изборима - истиче наш саговорник.

Једини начин да се тим предузећима помогне је решавање њихових проблема кроз стечајне процесе, сматра Павловић. Према његовом мишљењу једино што преостаје српској привреди у овом тренутку је да се оријентише на развој пољопривреде и прехрамбене индустрије уместо да се узалудно чекају ефекти од продаје преосталих израбованих предузећа, којих неће ни бити.

Без посла 2.700 економиста, 400 лекара и зубара...

Познато је да је привредна и економска ситуација у нашој земљи таква да се чешће дешава да се посао губи него да се до њега дође. Незапослених је из дана у дан све више, у Војводини их је, на евиденцији Националне службе за запошљавање сада више од 200.000, од тог броја више од четвртине је младих. Наиме, међу онима који чекају на посао нешто више од 27.500 људи старо је од 25 до 29 година, док их је око 25.450 старо од 30 до 34 године. Колико дуго чекају на запослење, да ли су икада радили или још увек зависе од родитеља, тешко је рећи, али је извесно да је број оних који су у годинама када су најпродуктивнији, када би требало да заснивају породицу и стичу каријеру, превелик. Уместо да раде и зарађују, примењују научено, не зависе ни од кога и буду корисни чланови друштва, огроман број незапослених младих људи стоји у месту и стрепи од будућности.

Занимљиво је и то да у земљи као што је наша, где број високообразованих људи не достиже ни десет процената, има много баш таквих који су на евиденцији НСЗ-а. Наиме, од око 50.000 укупно незапослених у Војводини старих од 25 до 34 године, више до 12.800 је високообразовано јер на посао чека око 12.600 академских грађана, а од тог броја готово је 8.000 жена. Има незапослених који су, углавном чекајући на посао, учили и даље, те стекли још виши степен образовања – ВИИ 2 – на евиденцији их је 216, међу којима је 126 жена, а оних с највишим степеном стручности, ВИИИ, укупно је 20, уз исти број жена и мушкараца. Године улагања у образовање, знање, књиге – по свему судећи, за многе ће бити изгубљене. Неки од њих ће, можда, ускоро и добити посао, многи, нажалост и неће, део њих ће се окренути неком послу који благе везе са струком коју имају неће имати, а сигурно је да ће их бити много и који ће се одлучити да оду из земље, у неизвесност. Јер је овде не виде.

Различите су струке оних који су високообразовани и незапослени, а као и увек, највише је економиста, правника, професора, менаџера, лекара... Наиме, међу младим високообразованим људима на евиденцији НСЗ-а има чак 225 лекара, а свега је тридесетак мање њихових колега стоматолога – на посао их чека 194. Пољопривредних инжењера је 397, професора различитих струка 1.949, а економиста чак 2.658. И број правника који чекају на посао је прилично велик, 1.480, архитеката је 266, менаџера 860, електроинжењера 218, а грађевинских инжењера 135. С обзиром на стање у медијима, превише је и новинара јер на посао чека 75 младих новинара, психолога је чак 188, а педагога 136.

Није нужно бити добар познавалац структуре потреба за кадровима у фирмама, школама, домовима здравља, болницама, судовима, адвокатским канцеларијама, пољопривредним предузећима.... и рећи да је број незапослених академица велик и да је извесније да ће до посла стићи веома тешко, никако или, ако буду имали среће и некога, уз мало муке, ипак некако. Јер, у нашој земљи је све мање становника, што је и прошлогодишњи попис потврдио, па је мање и

деце и разреда у школама те ће мање бити и потребе за тим кадром, а сасвим сигурно и за свим осталим. Уз то, биће нас и још мање, ако само десет одсто младих који сада чекају посао одлучи да оде. Јер ће, кад заснују породице, живети тамо где раде, и извесно је, тамо и остати. Или се, рецимо вратити, кад више не буду млади, а њихова деца неће бити ту.

Д. Млађеновић

И образовање и способност

Да нешто мора да се мења сасвим је сигурно, а то је прича за коју се годинама говори да ће бити започета, али не почиње. Неопходне су корените промене, од оних у многим сегментима образовања, до рачунице о потребама за одређеним кадром, али и у начину добијања посла. Јер, велико је питање да ли посао добијају најспособнији, не нужно увек и они с најбољим оценама, али ваљда је и то важан репер, или се до њега долази на неки други начин. Долазак страних компанија донео је значајне промене у начину добијања посла јер је најчешће реч о избору најбољег на конкурс, али после разговора и примене система „покажи шта знаш,, а не само на основу биографије која се шаље.

<http://www.dnevnik.rs/ekonomija/lideri-beze-od-odgovornosti-za-plate-penzije-otkaze>

Лидери беже од одговорности за плате, пензије, отказе?

Зашто Ангела Меркел није постала председница Немачке, а Зоран Милановић Хрватске? Одговор је једноставан. То су политичари који у најтежим тренуцима узимају најтеже и најодговорније функције.

У Србији је последњих дана најважније када ће бити расписани председнички избори и ко ће бити председник, а то никако није знак да ће српској политичкој елити приоритет бити економија.

Огромна незапосленост, висок јавни дуг, неререформисана и неконкурентна привреда, низак животни стандард грађана и глобална криза наметнули су се као кључне теме у актуелној изборној кампањи у Србији. Проблеми које су наши политички актери годинама ескивирани, сакривајући их под тепих вечитих крупних политичка питања, очигледно се више не могу да маскирати европко-косовском епопејом.

Економски опоронак, раст инвестиција, смањење незапослености, јачање конкурентности... кључна су обећања свих политичких актера у Србији данас. У овој изборној кампањи, као никад до сад, вргају предузетничке идеје и иницијативе којих се из неког разлога до сад нису досетили.

Међутим, да ли је економија коначно и стварно постала приоритет наше политике?

Чињеница је да сви на политичкој сцени, а посебно страначки лидери, ових дана потенцирају економске програме. Опоравак привреде и стандарда грађана обећавају се са свих изборних

конвенција, предизборних плаката, слогана... Предизборни видео-спотови снимају се искључиво по производним халама, шталама и њивама...

Међутим, да политички лидери којима су последњих недеља уста пуна економије, инвестиција и радних места заиста намеравају да та обећања спроведу у дело и преузму одговорност за опоравак привреде, председници две највеће странке у Србији – Борис Тадић, који је и актуелни председник државе, и Томислав Николић, лидер напредњака, у овој кампањи борили би се за место председника Владе, а не за фотељу на Андрићевом венцу.

Председник Републике, наиме, по нашем уставном оквиру, нема ама баш никакву одговорност за стање у привреди. И то врло добро знају сви политички лидери у Србији, који у актуелној кампањи за себе ипак радије резервишу кандидатуру за председничке изборе, о којима се још увек само спекулише.

Како онда уопште приче о плановима и програмима привредног опоравка – било да се оне темеље на очекивањима бума иностраних инвеститора у комбинацији с бумом домаћег породичног предузетништва, које промовише Борис Тадић, или, пак, на кресању корупције и уређивању јавних набавки, на чему инсистира Тоимисалв Николић – узети заозбиљно? Те програме не може спровести шеф државе. То може учинити само Влада Србије, односно њен председник.

Наиме, упркос политичкој моћи коју има функција председника државе, а првенствено због начина на који се он бира – на непосредним изборима – његове уставне надлежности су знатно суженије. Оне се заснивају на томе да председник представља Републику у земљи и иностранству, указом проглашава законе, предлаже кандидата за премијера, поставља и опозива амбасадоре на основу предлога Владе, прима акредитивна и опозивна писма страних дипломатских представника, даје помиловања и одликовања, командује Војском и поставља, унапређује и разрешава официре Војске Србије.

Међутим, економску политику води Влада Србије. И она је за њу одговорна, чак и кад креирање те политике можда препусти неком другом.

Б. Драговић-Савић

Где је лакше

Ако су партијски шефови спремни да место премијера препусте неком другом у свом политичком табору, значи ли то да економске реформе, које су кључна прича у њиховим изборним кампањама, ипак нису на врху листе приоритета? Или, пак, да нису спремни да уместо лагодности функције шефа државе преузму одговорност у економској сфери?

<http://www.dnevnik.rs/drustvo/bez-posla-ostaje-600-ljudi>

Без посла остаје 600 људи?

Највећа српска веледругерија „Велефарм” ће највероватније отићи у стечај, али надлежни тврде да несташнице лекова неће бити. Стечајни управник Иван Станковић рекао је да је за 2.

април заказано рочиште за разматрање покретања стечајног поступка над „Велефармом ВФБ”, јављају агенције.

– Моја претпоставка је да ће “Велефарм” сигурно отићи у стечај. Биће отворен стечајни поступак јер је блокада 20. марта била 5,6 милијарди динара – изјавио је Станковић.

Што се тиче Велефарм холдинга а. д, Станковић каже да је рочиште за расправљање о покретању стечајног поступка заказано за 26. април.

– Уколико „Велефарм” у понедељак оде у стечај, без посла ће остати око 600 људи – каже једна од запослених Милена Филиповић, и додаје да је на последњем састанку са стечајним управником саопштено да ће 24. или 26. априла сви запослени практично добити отказ.

У Удружењу веледрогерија наводе да је због немогућности наплате, финансијска ситуација код већине трговаца лековима лоша. У групацији од 17 веледрогерија, осим „Велефарма”, у стечају су „Ветпром хемикалије” и „Србоек велетрговина”. Рачун је блокиран „Југохемији”, „Унихемкому” и „Ветфарму”, што значи да је за годину дана без посла остало више од 1.000 људи.

Тржиште лекова у Србији вредно је 740 милиона евра, а половина свих послова обавља се с државом. Из Републичког фонда за здравствено осигурање су поручили да, и поред тога што многи произвођачи лекова у последње време послују лошије, а неки чак стављају и катанац на врата, тренутно нема несташнице, нити се очекује несташница лекова.

Репрограмирање дуга веледрогеријама

Министар здравља Зоран Станковић изјавио је да очекује да ће на једној од наредних седница Влада Србије донети одлуку о репрограмирању и исплати дуга од 28 милијарди динара, колико РФЗО и друге здравствене установе дугују веледрогеријама:

– Динамика исплате дуговања је направљена, она је сада на корекцији у РФЗО-у и код добављача, и надам се да ће договор бити постигнут за максимално две недеље – навео је министар.

<http://www.pravda.rs/2012/03/25/radnici-tuzili-ministra-cirica-i-ljajica/>

Радници тужили министра Ђирића и Љајића

БЕОГРАД – Штрајкачки одбор и три синдиката предузећа „РС Партнерс пес“ из Сурдулице поднели су 15. марта кривичну пријаву против министра економије Небојша Ђирића Вишем тужилаштву у Београду, зато што је то министарство стало на страну несавесног купца те фабрике, иако је прекршио не само основни уговор, него и накнадно потписан анекс, чије одредбе није испунио чак ни после годину дана од потписивања. Министарство је најпре 21. децембра 2010. године

наредило Агенцији за приватизацију да поништи своју одлуку о раскиду продаје те сурдуличке фабрике за производњу електроопреме фирми „РС Јунајтед групе“, да би потом по закључку саме Владе Србије, истог лошег купца Агенција увела поново у посед, тако што је са њим 21. јануара прошле године потписала анекс уговора.

Уништена производња

Оснивачи „РС Јунајтед групе“ Андреј Димитријевић и руски држављанин Сергеј Кистимов тада су се обавезали бизнис планом, што је део уговорне документације да ће реализовати пројектовани обим продаје у 2011. години, у укупном износу од 1,1 милион евра. Међутим, контролори Агенције за приватизацију, који су били у фабрици 11. јануара ове године, утврдили су да купац није ништа од тога испунио, а опет им је, по ко зна који пут, дат накнадни рок од 30 дана да то исправи. Према налазу контролора, српско-руски тандем је у октобру 2011. године произвео само 315 електромотора, у новембру ниједан, а у децембру 350 комада, што заједно кошта можда 5.000 евра. Они су у бизнис плану написали праву бајку, где би производи из Сурдулице били продавани у Русији, Бугарској, Пољској, Италији, па чак и у Египту. Агенција није разматрала шта су Димитријевић и Кистимов радили осталих месеци 2011. године, зато што им је претходно неколико пута померала рок за контролу, па је тако њихова инспекција била надлежна тек за последњи, уместо други квартал прошле године. Да је купац очигледно „ташна-машна фирма“, показује и то што њени власници још нису вратили сурдуличкој фабрици одмаралиште и погон на Власини, а који су им незаконито узели, односно продали за 100.000 евра својој другој повезаној фирми, што је био један од разлога за раскид приватизације.

Јачи од државе

Власници нису исплатили ни минималне зараде оној малобројној групи преосталих запослених, које нису отпустили, пошто су раније поделили отказе за 126 радника, који су у штрајку од 4. маја 2010. године, при чему се сваког радног дана део њих окупља пред фабричком капијом.

Драган Ђорђевић, председник Независног синдиката у „РС Партнерс пес“, иначе бившој „Заставиној“ фабрици, каже да имају судску одлуку да је штрајк био легалан и да по закону сви радници морају бити враћени на посао. Пошто инспекција рада, којој су се неколико пута обраћали не ради свој посао, синдикати и штрајкачки одбор су 20. марта поднели кривичну пријаву и против министра рада Расима Љајића, али и директора Агенције за приватизацију Владислава Цветковића. Агенцији за приватизацију, како смо сазнали, везане су руке, јер им је наређено да толеришу све пропусте и незаконитости купца, који су под заштитом неког из врха власти. Према тврдњи Драгана Ђорђевића, ургенција за власнике фирме „РС Јунајтед групе“ кренула је од руског амбасадора Александра Конузина.

Прете колективним самоубиством

БЕОГРАД – Двадесетак радника Ветеринарске установе „Глутин“, од којих је један прошле недеље покушао да се спали, наставило је протест испред зграде Владе Србије због неисплаћених зарада и нерешеног статуса ове државне фирме.

Иако већ данима шаљу дописе Влади, стварају буку лупајући у шерпе пред улазом у зграду у Немањиној, крај животињских костију распоређених по плочнику, а неки од њих прете и самоубиством, нико од званичника и даље их није удостојио одговора.

Влада их заборавила

Десимир Родић, председник Самосталног синдиката и председник протестног одбора, објашњава да је „Глутин“ државна ветеринарска установа, која се одлуком Владе из 2008. године финансира из буџета Републике Србије.

- Држава се обавезала да ће измирити обавезе према радницима и повериоцима. Ништа од обећања нису испунили. Званично, наша фирма ради, али је производња заустављена већ три године, и дугују нам седам личних доходака – објашњава Родић и додаје да радници захтевају да се оснује радна група која ће направити социјални програм за раднике „Глутина“.

Он напомиње да та фирма има позитивно мишљење Европске уније, као кафилерија, а да ипак не ради, већ се отвара кафилерија у Инђији.

Прете самоубиствима

- Њихове игре испод жита не желимо да коментаришемо, али нека одговоре на осам дописа које сам слао Влади и спрече даље губљење живота. Оваквим игнорисањем, Цветковић и Тадић врше геноцид над радницима „Глутина“. Дићи ћемо руку на себе, као наш колега који се пре неколико месеци убио, пошто његова упозорења нису схваћена озбиљно – каже Родић и додаје да је још један од запослених у „Глутину“ пре неколико дана најавио самоубиство и да од тада колеге не знају шта је са њим, будући да је искључио мобилни телефон.

Међу демонстрантима је и јуче био Миле Чавић, који је прошле недеље покушао да се спали, али су колеге брзо реаговале и спасле га.

- Дугујем за струју, воду, телефон, у кредитима сам, а мајка ми је стара и болесна... Не знам више куда ћу и како. Где год сам покушавао да нађем посао, одмах су питали колико имам година – каже Чавић, кога су после покушаја самоспаљивања одвели у болницу „Лаза Лазаревић“, где је утврђено да је свестан и нормалан. – Начелник „Лазе“ препоручио ми је да тужим МУП, због привођења – наводи Чавић и пита се: – У каквој то држави живимо!?

Дугују нам 15 плата

Запослени у Калијумовој хемији, која је саставни део Хемијске индустрије „Жупа“ у Крушевцу, ступили су у штрајк због неисплаћених зарада. После месец дана безуспешних преговора са пословодством и заступником капитала Мирољубом Милојевићем о исплати једног дела зараде за радно ангажоване, запослени су се одлучили на протест. Из Штрајкачког одбора подсећају да се запосленима у ХИ „Жупа“ дугује 15 зарада.

Ф. Роговић

<http://www.pravda.rs/2012/03/23/optuzuju-vlasnika-za-narucen-stecaj/>

Оптужују власника за наручен стечај

КРАГУЈЕВАЦ – Радници Грађевинског предузећа „Ратко Митровић“ протестовали су јуче испред управне зграде предузећа незадовољни због покретања стечајног поступка којим је свих 110 радника добило отказ.

У синдикату тврде да је стечај изазван намерно како би се садашњи власник ослободио радника.

- Стечај је уведен 19. марта, а јуче и синоћ радницима су подељени откази. Нама је власник Драгољуб Пантић понудио да део радника пређе у његову другу фирму „Неимар 1985“ и то на два месеца, али то ником не даје било какву сигурност – каже Предраг Радовић, повереник Самосталног синдиката у предузећу. Запослени су тражили од Министарства унутрашњих послова да „предузму неопходне кораке и спрече криминалну радњу“.

Некадашње Грађевинско предузеће „Ратко Митровић“ купио је пре пет година крагујевачки бизнисмен Драгољуб Пантић, али због кризе у грађевинарству, како власник каже, није успео да обезбеди посао за ову фирму.

Радници који су добили отказ, најавили су за данас ново окупљање пред управном зградом и синдикалне протесте.

Б. М.

<http://www.24sata.rs/vesti/aktuelno/vest/mercator-s-i-sindikalna-organizacija-potpisali-novi-kolektivni-ugovor/33943.phtml>

Мерцатор-С и Синдикална организација потписали нови Колективни уговор

Аутор: М.Н.

Привредно друштво за пословне услуге Мерцатор-С и Синдикална организација самосталног синдиката, потписали су нови Колективни уговор, који је резултат заједничког интереса послодавца и синдиката са циљем обезбеђивања и остваривања права запослених, али и неговање међусобних партнерских односа. Уговор су потписали директор друштва Мерцатор-С, мр Станка Чуровић и председник Синдикалне организације, Славко Ђаковић.

- Мерцатор је први послодавац у грани трговине, који је још 2009. године потписао Колективни уговор са Синдикатом. Нови Уговор представља одговорност послодавца да и у кризним условима пословања очува социјалну позицију својих сарадника, али показује и висок степен зрелости свих запослених, да остварују своја права кроз партнерски однос са послодавцем. Наш приоритет јесте брига о запосленима кроз континуирано улагање у њихов индивидуални развој и усавршавање. Као послодавац, Мерцатор који послује у Србији са преко 5.000 запослених, настоји да буде пример друштвено одговорног понашања и добре праксе у социјалном окружењу - каже мр Станка Чуровић, директор Мерцатор-С.

Нови Колективни уговор се закључује на период од три године, а његова примена почиње 1. априла.

Акцент уговора је на заштити права свих запослених и побољшаним условима рада особа са инвалидитетом.

Новим уговором договорена је накнада по основу коришћења годишњег одмора у износу који је већи него што је законска обавеза, као и да Мерцатор-С сноси део трошкова одласка запослених у бањска лечилишта и одмаралишта.

Синдикат и послодавац су се сложили о и оснивању Фонда солидарности, који ће пружати помоћ запосленима и члановима уже породице.

- Досадашњи Колективни уговор штитио је интересе запослених на најбољи могући начин. У овом периоду, примљено је нових 500 запослених на неодређено време, преко 300 запослених је користилио плаћени опоравак, што само указује да овај уговор представља најбољи пример Колективног уговора у трговинској делатности. Нови Уговор је јасан знак послодавца да жели даље да развија односе са запосленима, уз уважавање интегритета сваког понаособ - каже Славко Ђаковић, председник Синдикалне организације Мерцатор-С.